

Čís. 5332.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Manželka povinného vyklizením není oprávněna domáhat se odkladu exekuce, pakli manžel v době návrhu na odklad exekuce bydlel v bytě, o jehož vyklizení jde.

Pokračování v nájemním poměru ve smyslu §u 6 (2) zákona na ochranu nájemců předpokládá trvání nájemního poměru v době, kdy manžel opustil společnou domácnost.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 654/25.)

Návrh manželky, by povolen byl odklad exekuce vyklizením, vedené proti manželovi, soud první stolice ohledně dlužníka (manžela) zamítl, ohledně příslušníků rodiny povinného návrhu vyhověl a odklad povolil. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věitele napadené usnesení ohledně příslušníků rodiny povinného zrušil. Důvody: Manželka zavázaného navrhla za něho odklad vyklizení. Plná moc jí však předložena nebyla. Při jednání dne 20. dubna 1924 prohlásil žalovaný, že sám nečiní nároků na odklad vyklizení. Dle výsledků dosavadního jednání obývá zavázaný se svou rodinou a jest nájemcem bytu, jež jest vykliditi, exekuční návrh směřuje také proti němu. Návrh, aby exekuce nebyla provedena proti členům jeho rodiny, nebyl učiněn žádnou stranou, takový návrh však ve smyslu §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jest bezpodmínečně nutným, má-li býti odklad povolen; z úřední moci se odklad nuceného vyklizení nepovoluje. §u 6 zákona na ochranu náj. nelze zde použiti, ježto zavázaný své rodiny ještě neopustil a jest také sporno, zda je přípustné obdobné použití tohoto ustanovení při odkladu vyklizení. Nájemní poměr zavázaného pomínul rozsudkem ze dne 11. března 1925 C III 212/25 a o pokračování jeho nemůže býti řeči.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud shledává dle stavu spisu správným názor soudu rekursního, že v době podání návrhu na odklad exekuce Annou W-ovou povinný Eduard W. v bytě, o jehož vyklizení jde, se svou manželkou Annou W-ovou ve společné domácnosti bydlel a že nenastal proto předpoklad §u 6 (2) zák. o ochraně nájemníků. V důsledku toho nemohla stěžovatelka jako manželka povinného ve smyslu §u 6 (2) zák. o ochraně náj. vstoupiti v jeho práva nájemní ohledně bytu. Z toho plyne, že manželce povinného Eduarda W-a, proti němuž jedině návrh na vyklizení bytu byl podán, nepříslušelo právo, by za odklad exekuce jako příslušnice rodiny povinného žádala, ježto na ni práva a povinnosti jejího manžela jako nájemníka nepřešla. Jménem povinného návrh tento podati nemohla, poněvadž k tomu svým manželem nebyla zmocněna. Návrh na vyklizení bytu členy rodiny povinného podán nebyl a jest proto také

přisvědčiti názoru soudu rekursního, že odklad exekuce vyklizením bytu členy rodiny povinného z moci úřadu povolen býti nemohl a neměl. Na tom nemohou nic změnití vývody dovolacího rekursu, ježto budovány jsou na tom předpokladu, že ve smyslu Šu 6 (2) zák. o ochr. náj. na manželku přešla nájemní práva povinného, kterýžto předpoklad, jak svrchu uvedeno, nemá ve spisech opory. Nájemní poměr mezi povinným a vymáhající věřitelkou byl zrušen pravomocným rozsudkem ze dne 11. března 1925, ježto v rozsudku tomto žalovaný byl uznán povinným, byť, o který zde jde, žalobkyni odevzdati. Okolnost, že povinný za jistých předpokladů mohl si vymoci odklad exekuce, na tom ničeho nemění, neboť oním rozsudkem zrušený nájemní poměr mezi vymáhající věřitelkou a povinným tímto odkladem nebyl by obžívl. Z toho plyne také správnost názoru rekursního soudu, že po pravomoci onoho rozsudku předpoklad Šu 6 zák. o ochr. náj., totiž opuštění společné domácnosti manželem a z toho plynoucí přechod práv nájemních na jeho rodinu nastati nemohl, ježto pokračování v nájemním poměru v dotyčném zákonném ustanovení uvedené předpokládá nepochybně trvání nájemního poměru v době, kdy manžel společnou domácnost opustil.

Čís. 5333.

Jde-li o opatření za účelem zajištění berních nedoplatků ve smyslu dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., dekretu dvorské komory z 11. dubna 1848, čís. 1134 sb. z. s. a čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., jest dovolací rekurs do souhlasných rozhodnutí nižších soudů nepřípustným.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R I 690/25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů, jimiž byl povolen záznam zástavního práva ku zajištění daňových pohledávek eráru.

Důvody:

Jde o opatření za účelem zajištění berních nedoplatků ve smyslu dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., dekretu dvorské komory ze dne 11. dubna 1848, čís. 1134 sb. z. s., jakož i čl. III. úv. zák. k ex. ř., dle jehož druhého odstavce šetřiti jest předpisů exekučního řádu, pokud dle těchto předpisů má platnost soudní řízení. Platí tu proto i předpis Šu 78 ex. ř. a Šu 528 c. ř. s., dle nichž dovolací rekurs do souhlasných rozhodnutí nižších soudů není přípustným, pokud v exekučním řádu není nic jiného nařízeno, jak jest tomu v tomto případě.

Čís. 5334.

Je-li celkový peníz, pro který bylo podle Šu 53 knih. zák. na nemovitosti poznamenáno pořadí, vyčerpán postupnými vklady zástavního